

Kunsten at spise et blødkogt æg smukt

Mors havde Danmarks første folkemøde om kultur i det smukkeste august-vejr.

Jeg var inviteret til at deltage i én af de mange debatter, og fik også selv mulighed for at overvære mange af de andre debatter.

De var der alle sammen: Clement Kjersgaard, Adrian Hughes, Knud Romer, Trine Gregorius, Elsebeth Gerner Nielsen, Sørine Gotfredsen, og Thomas Blachman m.fl.

Blachman slog til lyd for, at vi først og fremmest skulle ind til kunstneren i os selv. Heri er jeg ganske enig, men jeg hørte kun, hvad han sagde, fordi han sagde det rigtig mange gange. Den debatterende form, som jeg selv gerne deltager i, når ikke ind, der hvor man husker. Jeg husker heller ikke, hvad jeg selv sagde.

Derimod husker jeg en lille smuk kvinde med typisk mexicansk udstråling: Skuespilleren Ofelia Medina som bl.a. har spillet hovedrollen som Frida Kahlo i Paul Leducs film fra 1984.

Hun fortalte om sit arbejde blandt de fattige i bjerglandsbyerne.

Der dør mange børn af underernæring hver dag i Mexico. Måske skulle de være taget af sted til landsbyerne med mad? De tog af sted med det, de syntes var vigtigst: Maling og pensler. Disse børn havde aldrig set en pensel før, ikke set maling, og nu skulle de male.

Billederne hang som gobeliner rundt i lokalet til folkemødet. Stærke farvemættede billeder. Underligt, men jeg var ikke i tvivl om, at de var mellemamerikanske.

Børnene fik deres historie - deres liv - ud i disse billeder gennem en umiddelbar skabende kraft. Og Ofelia Medina gav det videre til os andre - debattører som publikum.

Hun sagde det samme som Blachman, at kunstneren er i os alle, og at vi gennem den skabende kraft kan blive stærke. Forskellen var, at jeg ikke bare hørte, hvad hun sagde - jeg lyttede, og historien kunne leve videre i mig og fører mig videre.

Min ældste datter Nanna var i Honduras (et af de farligste steder i verden udenfor krigszoner, læste moren dagen inden datteren drog af sted).

Her arbejdede dansere, billedkunstnere og skuespillere sammen med unge, som oplevede at de gennem kunsten fik et selvværd, der gav dem mod til at sige fra - overfor overgreb i hjemmet, på gaden, på arbejdet. De fik et alternativt fællesskab til bandelivet.

De arbejdede også med parader De tog gaderne tilbage fra de kriminelle i farverige optog med stylder, dans og gøgl for at udtrykke glæde. Det var med livet som indsats, men de gjorde det.

Nogen kan indvende at det kun er de dramatiske eksotiske historier der vækker genklang men Jørgen Leth demonstrerede det modsatte på kultur mødet. På sin særlige måde kunne han fortælle

om at spise et blødkogt æg, så jeg som tilhører kunne se vores små handlinger som livskunst, og gå lidt rigere fra debat salen.

Vi oplever det også på højskolen hver dag. Vi arbejder med de skabende processer. Ikke fordi eleverne nødvendigvis skal blive skuespillere eller malere, men fordi de udvikler sig af den skabende kraft. Og den er mobil. De har den med sig alle vegne.

Af Else Mathiassen, forstander på Vestjyllands Højskole